

Osea - J. N. Darby

Introducere - Osea

Osea a profetizat în aceeași perioadă ca și Isaia, dar el s-a ocupat mai mult de starea poporului în acel timp, mai ales de starea lui Israel, deși vorbește destul de des și de Iuda. Profetia lui are un caracter mai simplu decât cea a lui Isaia, însă stilul lui, dimpotrivă, este foarte puternic și cu tranziții bruște. Perioada împăratului lui Israel care ajută la datarea profetiei era, sub aspect văzut, una de prosperitate pentru acea țară, dar profetia ne face cunoscută starea morală a țării. Răbdarea lui Dumnezeu a suportat mult timp răzvrătirea poporului său, ale cărui necazuri au atras mila Lui (v. 2. Împ. 14:26), atât timp cât acea răbdare putea fi o mărturie despre caracterul Celui care o manifesta și nu era o negare a sfințeniei și dreptății Lui prin nepedepsirea păcatului, fiindu-l încă posibil să binecuvânteze acel popor fără a sacrifica, în ochii națiunilor, orice mărturie cu privire la ce este Dumnezeu. Într-un cuvânt, Dumnezeu i-a răbdat până când au ajuns într-o situație iremediabilă.

Ieroboam a domnit într-o perioadă care a precedat cu câțiva ani domniile lui Ozia, Iotam, Ahaz și Ezechia, împărați ai lui Iuda. Ozia și-a început domnia cu paisprezece ani înainte de sfârșitul domniei lui Ieroboam și a domnit cincizeci și doi de ani. Iotam a domnit șaisprezece ani, Ahaz șaisprezece ani și Ezechia douăzeci și nouă de ani, astfel încât Osea a profetizat timp de peste cincizeci de ani*, probabil chiar mult mai mult timp, mărturisind răzvrătirea lui Israel împotriva lui Yahve de-a lungul acelor ani, cu inima întristată și zdrobită din cauza nelegiuirii poporului pe care-l iubea și căruia îi dorea prosperitatea pentru că era poporul lui Yahve.

Profetia lui Osea se împarte în două părți: descoperirea planurilor lui Dumnezeu cu privire la Israel și muștrările pe care profetul le-a adresat poporului în numele lui Yahve. Deseori, în această ultimă parte, el vorbește de Israel ca despre un tot, dar la fel de des face deosebire între Israel sau Efraim și Iuda. Dar nu văd ca aici să se adreseze direct lui Efraim sau celor zece seminții. El a vorbit despre Efraim și nu s-a adresat lui Efraim. În rest, profetia lui are caracterul general al unei plângeri continue, care exprimă neliniștea profetului față de starea poporului, desfășurând toate căile lui Dumnezeu față de el, cu excepția capitolului 14, în care îl invită pe Israel la pocăință, cum se va întâmpla în zilele de la urmă.

Primele trei capitole constituie prima parte a profetiei, sau revelația planurilor lui Dumnezeu cu privire la Israel. Chiar de la început Israel este tratat ca fiind într-o stare de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Profetul trebuia să se unească cu o femeie stricată (n-am nici o îndoielă că aceasta era o imagine profetică), a cărei purtare era o expresie a purtării poporului. Fiul pe care ea l-a născut a fost un semn, prin numele pe care a trebuit să-l dea profetul, al judecății lui Dumnezeu asupra familiei lui Iehu și asupra împărăției lui Israel, a cărei existență urma să înceteze. În fine, după distrugerea familiei lui Iehu, deși au urmat mai mulți împărați, totul era încurcat în statul lui Israel și împărăția era pierdută. Părea că, deși Iehu a fost plin de zel pentru a nimici idolatria, astfel încât Dumnezeu, în guvernarea exterioară văzută, a putut, și, ca mărturie exterioară, a și trebuit să-l aprobe și să-l răsplătească, motivația acelei căpetenii era departe de a fi curată. Dumnezeu, deci, deși l-a binecuvântat în ceea ce privește guvernarea lui publică, ne arată aici, unde Își descoperă gândurile și modul în care apreciază El lucrurile, faptul că El judecă cu dreptate și sfințenie, că El știe să dezvăluie faptele pe care omul le face din ambiție personală, din cruzime sau chiar din falsă râvnă, care este de fapt ipocrizie (folosind zelul pentru Yahve ca pretext pentru fapte care urmăresc satisfacerea voinei proprii). Într-un cuvânt, El descoperă tot ce este din om și îi dă răsplata dreaptă, și aceasta cu atât mai mult când acel om pretinde a lucra în numele lui Yahve. Izreelul, odinioară martor al judecății executate asupra casei lui Ahab, urma să fie martor al ruinei întregului Israel.

Femeii pe care o luase profetul i s-a născut o fiică, iar Dumnezeu i-a spus profetului s-o numească Lo-Ruhamă, adică "fără îndurare". Nu numai că judecata era executată asupra lui Israel, ci, exceptând harul suveran, a cărui exercitare era păstrată pentru timpul din urmă, acea judecată era definitivă. Răbdarea lui Dumnezeu nu se mai putea exercita față de împărăția lui Israel, numai Iuda urma să mai fie păstrat încă prin puterea lui Dumnezeu.

Un al doilea fiu se numește Lo-Ami, adică: "nu-i poporul meu", pentru că de atunci Yahve nu mai recunoștea poporul ca fiind al Lui. Iuda, care pentru un timp a mai fost păstrat în acea poziție, deși cele zece seminții se pierduseră, și el, prin infidelitatea lui, a adus întregul Israel sub judecata teribilă de a nu mai fi poporul lui Dumnezeu și a fi abandonat de Yahve, care nu mai dorea să fie Dumnezeu lor. După ce într-un mod concis și clar a pronunțat astfel judecata, Dumnezeu a vestit la fel de clar și harul Lui suveran față de ei. Cu toate acestea, Dumnezeu a spus prin gura profetului că numărul fiilor lui Israel va fi ca nisipul mării și că nu va putea fi numărat. Dar acest har deschide ușa și altora în afară de iudei, pentru că acolo unde a fost spus "nu e poporul meu", ei vor fi numiți "fii ai Dumnezeului Cel viu"**.

Aplicarea la națiuni a acestui pasaj este constatată de apostol în Romani 9:24-26. Acolo el citează din sfârșitul capitolului al doilea al lui Osea, ca exprimând harul față de iudei, iar versetul pe care-l cercetăm arată îndurarea față de națiuni. Dimpotrivă, 1. Petru 2:10, care se adresează doar iudeilor convertiți, citează doar sfârșitul capitolului al doilea. Nu există nicio îndoielă că iudeii nu se vor întoarce, potrivit acestui principiu, decât în zilele din urmă, dar aici Duhul Sfânt se exprimă, după cum o face într-o mulțime de pasaje citate de apostol, într-un mod care se adaptează primirii națiunilor atunci când va veni timpul prevăzut de Dumnezeu. Dar merge mai departe aici și anunță reîntoarcerea fiilor lui Iuda și a celor zece seminții, reunite și supuse unei singure căpetenii în acea zi mare*** a seminței lui Dumnezeu.

Se spune că ei vor ieși din nou din țară, dar ar fi mai curând "se vor sui din țară". Unii presupun că este vorba despre reîntoarcerea dintr-o țară străină, dar cred că sensul este mai curând că toți, din toată țara, se vor sui la Ierusalim, ca un singur popor, la sărbătorile lor solemne.

Astfel, judecata poporului, a unui popor stricat și necredincios, și harul față de națiuni și apoi și față de Israel ca popor, sunt vestite în mod clar și în puține cuvinte, dar într-un mod care cuprinde toată mulțimea căilor lui Dumnezeu.

Capitolul al doilea introduce câteva evenimente noi deosebit de interesante, și, în același timp, o minunată revelație a căilor lui Dumnezeu față de Israel în har. Am impresia că primele cuvinte din acest capitol recunosc principiul unei rămășițe pe care inima lui Dumnezeu o consideră poporul Lui, care este obiectul îndurării, în timp ce națiunea în corpore este respinsă de Domnul. Dar gândul restaurării lui Israel, anunțat în ultimul verset din capitolul 1, îi dă rămășiței valoarea și locul ei potrivit planurilor lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a respins pe poporul său, pe care l-a cunoscut dinainte. Totuși, Yahve nu i-a spus profetului “am luat de soție pe mama ta” sau “nu o voi alunga”, ci El i-a spus: “Ziceți fraților voștri «Ami» (poporul meu); și surorilor voastre «Ruhama» (primită în har)”, adică se adresează celor care, fiind influențați de Duhul, pătrund cu adevărat gândul profetului cu privire la inimile lor, adică acelora care au acel caracter care l-a făcut pe Isus să spună: “Iată frații mei și surorile mele”. Aceia, în ochii profetului, au poziția poporului celor preaiubiți de Dumnezeu. Astfel, Petru aplică Osea 2:23 la această rămășiță și despre aceasta spune Pavel în Romani 9 și așa Însuși Domnul se poate numi pe Sine “adevărata viță”.

Profetul deci (pentru că numai el putea face aceasta) trebuia să-i recunoască pe frații și surorile lui, ca fiind în relație cu Dumnezeu, potrivit cu efectul promisiunii, deși acest efect nu s-a împlinit încă. De fapt, în ceea ce privește căile lui Dumnezeu, el a trebuit să acuze pe mama sa împreună cu Israel privit ca un tot. Dumnezeu nu dorea s-o recunoască drept soția Lui, nici să fie soțul ei. Ea trebuia să se pocăiască pentru ca să nu fie pedepsită și dezbrăcată înaintea lumii. Yahve nu va avea milă nici de copiii ei, pentru că ea îi nascuse prin legăturile ei cu dumnezeii falși și pentru că Israel atribuia dumnezeilor falși toate binecuvântările cu care Yahve îl copleșise. Iată de ce Yahve avea să-i oprească în drum, și, pentru că Israel nu recunoștea că Yahve era Acela care le dădea belșugul, El urma să li-l ia și să-i lase goi și lipsiți de toate. El urma să cerceteze asupra lor zilele Baalilor, în timpul cărora Israel slujise idolilor și uitase de Yahve. Dar după ce va fi adus în pustiu pe acea femeie infidelă, unde va fi nevoită să învețe că falșii ei dumnezei nu o pot îmbogăți, Yahve îi va vorbi inimii în har. Acolo, după ce va fi înțelese unde a adus-o păcatul, ea va fi singură cu Yahve în pustiu unde El a atras-o și atunci el o va mângâia și îi va da o ușă ca să intre spre a se bucura de bucuriile pe care numai El le poate da.

Împrejurările prin care Dumnezeu exprimă această întoarcere la har sunt extrem de emoționante. Valea Acor va fi ușa speranței. Tocmai în acel loc în care judecata lui Dumnezeu a început să cadă asupra poporului necredincios după intrarea lor în țară, când Dumnezeu a lucrat potrivit cu responsabilitatea poporului, va arăta el că harul depășește toate păcatele. Bucuria de la prima eliberare și bucuria răscumpărării îi vor fi redade; va fi o reîncepere în har a istoriei și aceasta va fi cu o binecuvântare asigurată. Principiul relațiilor cu Yahve se schimbă. El nu va mai fi ca un stăpân (Baal) față de care poporul este responsabil, ci ca un soț față de soția lui. Baalii vor fi uitați complet. El va desființa de pe pământ orice fel de vrăjmași, fie că este vorba de fiare sălbatice, fie de oameni violenți, și El se va căsători cu ea în dreptate, în judecată, cu blândețe, îndurare și fidelitate. Ea va cunoaște că este Yahve. Israel va fi căsătorit definitiv cu Yahve, și acestea fiind principiile relațiilor lor cu El, curgerea binecuvântărilor de la Yahve peste poporul său va fi sigură și neîntreruptă. Yahve va fi în relație cu cerurile și pământul; pământul își va da binecuvântările și acestea vor răspunde tuturor nevoilor lui Israel, sămânța șui Dumnezeu; de asemenea, Dumnezeu îl va semăna în țară și numele lui va fi Ruhama (adică primită în îndurare sau în har), Ami, adică poporul meu, iar Israel va spune “Dumnezeul meu”. Într-un cuvânt, va fi o restabilire completă a binecuvântării, dar aceasta va fi pe temeiul harului și al fidelității lui Dumnezeu.

Capitolul al treilea ne descoperă un alt detaliu din istoria poporului în timpul decăderii lui urmată de reîntoarcerea la Dumnezeu. Israel va fi mult timp deoparte pentru a-L aștepta pe Dumnezeul lui. El nu va avea nici pe Dumnezeul adevărat, nici dumnezei falși, nici împărat, nici preot, nici jertfă, dar, după aceea, el se va întoarce, îl va căuta pe Yahve, Dumnezeul lui, și pe David, împăratul lui. Altfel spus, tot Israelul va căuta adevărata regalitate promisă de Dumnezeu, care se împlinește prin Hristos. În zilele din urmă, inima lui se va pleca înaintea lui Yahve și a bunătății Lui.

În capitolul al patrulea vedem că profetul se adresează poporului în ansamblu. În versetul 15, el face deosebire între Iuda și Israel, avertizându-l pe Iuda să nu-l urmeze pe Israel în apostazia lui. În versetul 2 el insistă asupra păcatelor de care era vinovat poporul. Israel a fost respins pentru că să nu mai fie un popor de preoți pentru Yahve, potrivit gloriei care îi fusese promisă (c. Exod 19). Aceasta introduce judecata preoților propriu-ziși, care-și găseau plăcere în păcatele poporului pentru că ei se hrăneau cu jertfele. Proverbul “cum este poporul, așa și preotul” era valabil pentru ei. Corupția și vinul îndepărtau din inimă judecata sănătoasă, iar poporul lui Dumnezeu cerea sfat de la un lemn și de la un toiag și jertfa și se închina pe înălțimi. Dumnezeu urma să le dea să aibă parte de rodul nelegiurii lor.

Atunci Dumnezeu îl îndeamnă pe Iuda să nu urmeze acea cale. Prezintă toată nelegiuirea lui Efraim, care se defășura înaintea ochilor Lui, Duhul lui Dumnezeu arată că și Iuda era vinovat înaintea Lui (Osea 5:10,13).

Preoții, poporul și împăratul, toți sunt interpelați pentru judecată, fiind toți dedați la violență, cu toate mustările din partea lui Dumnezeu. Ei nu voiau să se întoarcă la Dumnezeu. Mai târziu ei urmau să-L caute și să nu-L mai găsească pentru că El avea să se depărteze de ei. Încă un păcat le este reproșat amândouă: Efraim observase că slăbise în urma păcatului și Iuda în urma plăgii sale, dar amândoi se depărtaseră prea mult de Yahve ca să mai apeleze la El, așa că au mers să caute ajutor în Asiria. Putea oare aceea să salveze poporul rău de judecata lui Dumnezeu? Sigur că nu. Dumnezeu avea să-i sfășie cum își sfășie un leu prada, după care avea să se retragă pentru a se închide în locuința Lui până a cei ei vor recunoaște ofensele pe care l le-au adus. În necazurile lor, ei îl vor căuta cu toată sânguința.

Aceasta îi inspira profetului pledoaria emoționantă prin care îndeamnă poporul să se întoarcă la Yahve. Credința are întotdeauna această resursă pentru că în pedeapsă ea vede mâna lui Dumnezeu, a Dumnezeului ei, și poate face apel la îndurarea Dumnezeului pe care-L cunoaște. În versetul 4, Duhul exprimă tandrețea lui Dumnezeu față de copilul Lui răzvrătit și arată cât de trecătoare sunt câteva mici mișcări înspre bine care pot exista totuși în inima lui. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a trimis mărturia profeților, un mijloc extraordinar, după cum am văzut, pentru a mai menține un timp, și aceasta în mod moral și real, relația poporului cu Dumnezeu. Pentru inima lui Dumnezeu nu este vorba de forme exterioare, ci este problema lipsei relațiilor morale cu El. De aceea El a ridicat profeți, ca ei să fie mijloace prin care oamenii să fie în relație cu El, pentru a aduce către Sine inima poporului, dar, cum făcuse și Adam**** în grădina Edenului, ei au călcat legământul de care depindeau binecuvântările cu care Dumnezeu îi copleșise; ei au fost trădători față de El. Yahve, Dumnezeul lor, era perfect dispus să-l ridice pe Israel din ruină, dar, dacă intervine, atunci prezența lui face să se descopere toată nelegiuirea care constituie o barieră morală pentru această ridicare. Față de aceasta, inima profetului se revarsă din nou în plângeri pentru nelegiuirea poporului.

Profeția lui Osea este importantă prin aceea că ne furnizează tabloul moral al poporului pe care Dumnezeu l-a judecat, arătându-ne starea poporului care a făcut ca această judecată să fie absolut necesară. Nimic nu este mai impresionant în gura lui Dumnezeu decât acest amestec de reproșuri, tandrețe și chemări pentru întoarcere pentru a avea momente mai fericite. Dar totul a fost zadarnic, așa că Dumnezeu

a trebuit să judece și apoi să recurgă la harul Lui suveran, care-l va aduce pe Israel la pocăință și îl va face să se întoarcă la El. Poporul îi încuraja la nelegiuire pe împărat și pe căpetenii. Nelegiuirea lui Israel își arătase deja roadele în slăbiciunea lor; îl mâncau străinii (Osea 7:9); dar nu acesta era motivul ca ei să revină la Yahve. Dacă uneori s-au arătat sensibili față de nenorocirea lor, atunci ei strigau în patul lor, dar nu strigau către Dumnezeu. Ce imagine a omului sub efectele păcatului: el tot nu vrea să se întoarcă la Domnul!

În capitolul 8 vedem mai ales călcarea continuă și plină de îndrăzneală a legii Dumnezeului lor, aceasta fiindu-i reproșat în mod deschis lui Israel ca fiind ceea ce trebuie să aducă asupra lor judecata cu viteza zborului vulturului. De remarcat aici că nimitorul cu care este amenințat vine până la templul lui Yahve. Israel l-a abandonat pe Yahve pentru a-și face propriile lui altare, iar Iuda s-a bizuit pe un braț de carne. Putem remarca, la fel de bine aici, că profeția îl prezintă pe Efraim ca unul care l-a abandonat complet pe Dumnezeu și ca afundat în nelegiuire și expus unei judecăți sigure, iar pe Iuda ca rămas încă credincios sub aspect exterior, dar la fel de necredincios în inima lui (v. Osea 6:11, 8:14, 11:12). Judecata trebuia să vină asupra amândurora.

Avem înaintea ochilor acest emoționant amestec de afecțiune și judecată, pe care îl regăsim atât de des la acest profet. Efraim nu avea să rămână în țara care era a lui Yahve, pentru că Dumnezeu nu-și abandonează drepturile, indiferent cât ar fi să fie de mare nelegiuirea poporului. Poporul urma să meargă în captivitate și nu se va mai putea apropia de Domnul. Profetul și omul spiritual nu vor mai putea să-i fie de folos ca legături cu Yahve, iar Dumnezeu avea să-i încurce și să-i facă de rușine prin ceea ce ar fi trebuit să-i lumineze și să-i conducă: profetul urma să fie o cursă pentru sufletul lui, deși altădată a fost o sentinelă din partea lui Dumnezeu. Corupția lui Efraim era profundă, ca în zilele Ghibeei, a cărei istorie ne este relatată la sfârșitul cărții Judecători, așa că ei urmau să fie cercetați. Dumnezeu îl luase pe Israel din mijlocul națiunilor ca să fie obiectul plăcerii Lui, dar Israel l-a urmat pe Baal-Peor chiar înainte de a fi intrat în țară. Dacă Dumnezeu răbdă îndelung, totuși El ia cunoștință de toate lucrurile. Efraim urma deci să fie rățacitor printre națiuni.

În capitolele 9 și 10, Duhul îi reproșează lui Israel altarele și vițelii lui de aur. Ei urmau să fie luați în captivitate. Și Iuda avea și el să poarte jugul. Asirianul avea să ia acei vițeli care fuseseră încrederea lui Israel. După toate acestea (cap. 11), Dumnezeu își amintește de afecțiunea lui de la-nceput pentru Iacov. Le reamintește toată tandrețea lui, bunătatea lui și îngrijirile pe care le-a acordat. Ei urmau să se întoarcă în starea în care fuseseră înainte, în Egipt, dar aceasta fiind captivi în Asiria. Dar, oricât ar fi de mare păcatul lui Israel, inima Dumnezeului lor refuză să abandoneze poporul și El nu-i va nimici. El este Dumnezeu și nu un om, așa că, în cele din urmă, supus și tremurând, poporul va fi reasezat de El în locuințele lui.

Duhul prezintă alt aspect al relațiilor lui Israel cu Dumnezeu. Dumnezeu urma să-l pedepsească pe Efraim și Iuda avea să sufere pentru faptele lui., dar el le reamintește că, la timpul lui, Iacov a știut să se lupte cu Dumnezeul lui, să-l roage și să fie cel mai tare, după care l-a întâlnit la Betel și că acolo Dumnezeu, însuși Yahve, i-a vorbit și și-a descoperit numele Lui - pentru că de fapt El nu-i arătase acestea la Peniel. Remarcați cum aici Dumnezeu intră în toate detaliile relațiilor Lui morale cu Israel pentru a face înțelese puterea și sensul sentinței "Lo-Ruhama" pe care a pronunțat-o asupra poporului. El relatează toată afecțiunea Lui față de ei la început, îngrijirile Lui tandre, modul în care a fost El răsplătit la Baal-Peor, cum nelegiuirea groaznică de la Ghibeea era atunci reînnoită, corupția lor, idolatria lor, refuzul lor de a asculta, și, în fine, modul în care ei reușiseră în trecut să abată de la ei mânia Lui și cum li se descoperise Dumnezeu atunci. Numele Lui, pe care El li-l vestise pe acea ocazie, este amintirea Lui pentru totdeauna. Să se întoarcă ei la Dumnezeu și să aștepte totul de la El! Dar nu, totul era corupt și Efraim nu mai voia să-și recunoască păcatul. Cel care-i scosese din Egipt urma să-i facă din nou să locuiască în corturi, fără a mai avea o țară. Dumnezeu le vorbea continuu prin profeți, dar nelegiuirea era tot acolo. Israel fusese deja sărac și rățacitor și Dumnezeu a trebuit să intervină în mod suveran printr-un mesager care i-a adus eliberarea atunci când nu exista vreun legământ pe care ei să fi putut conta ca fiind în vigoare pentru izbăvirea lor.

Capitolul 13 exprimă conflictul continuu dintre afecțiunile lui Dumnezeu și judecata Lui. Gândul la păcat duce la anunțarea judecății, judecată necesară și care nu poate lipsi, dar, odată pronunțată judecata, inima lui Dumnezeu se întoarce la gândurile pline de har (v. 1-3, 4, 7, 9, 12, 14 și ultimele două versete). Este frumos să vedem acest amestec de necesitate morală a judecății, indignarea justă a lui Dumnezeu față de un asemenea păcat și argumentele cu care Israel este îndemnat să părăsească acele căi rele și să-L caute pe Yahve, care în mod sigur va arăta compasiune, apoi revenirea la planurile eterne ale harului, care asigură pe popor că se va bucura de acele lucruri de care nelegiuirea lui l-au lipsit, amintindu-i, în același timp, de vechile relații care au fost menținute cu el, ca popor iubit al lui Dumnezeu. Ce condescendență și ce har din partea Dumnezeului lor, deși Israel meritase acea sentință, așa înfricoșătoare cum era, fiind exact pe măsura a tot ceea ce se arătase Dumnezeu a fi în favoarea lor: "nu voi mai avea îndurare". Domnul Isus poate și el spune: "De câte ori nu am dorit să strâng pe copiii tăi cum își strânge cloșca puii sub aripi, dar voi n-ați vrut".

Iată cum prezintă Dumnezeu istoria nelegiuirii lui Israel, începând chiar din pustiul, și prezintă mijloacele pe care El li le-a pus la dispoziție ca ei să se-ntoarcă la El, cum prezintă căile Lui când a trebuit să i se împotrivescă lui Iacov în necredință, dar l-a binecuvântat atunci când a luptat prin credință, El, Cel care nu se schimbă și care rămâne Același pentru Israel. Toată purtarea lui Israel fusese remarcată de Dumnezeu, era păstrată în memoria Lui, și este reprodușă pentru ca poporul să fie învățat, pentru ca, dacă ar mai fi fost posibil, să fie cruțat.

Tot acest tablou, zugrăvit de Dumnezeu Însuși, ne dă învățături adânci și ne angajează să stăm aproape de El, care, oricât ar fi de răbdător, ia cunoștință de toate căile noastre și face ca noi să culegem ceea ce am semănat. Nimic nu arată mai bine minunata și îndelunga răbdare a dragostei lui Dumnezeu. Acesta este scopul special al acestei profeții, din care reies:

starea morală a poporului, care a ajuns sub sentința Lo-Ruhama, și apoi sub cea Lo-Ami, prezentată în rezumatul căilor lui Dumnezeu față de popor din capitolele de la 1 la 3.

- relația dintre căile morale ale lui Dumnezeu și planurile Lui imuabile
- relația dintre planurile lui Dumnezeu și afecțiunile Lui, prin care ele se împlinesc
- nerecunoștința omului față de afecțiunile lui Dumnezeu
- îndelunga răbdare pe care Dumnezeu o manifestă față de poporul nerecunoscător

- și, în fine, depărtarea de Dumnezeu, care l-a lăsat pe popor să cadă pradă propriei corupții și înșelăciunilor vrăjmașului.

Rezultatul final al stării în care ajunsese poporul îl obligă pe Dumnezeu să aducă asupra lor judecata pe care o reclama păcatul lor, după ce avertismentele lui Dumnezeu date prin mesagerii Lui s-au dovedit inutile; dar aceasta este împlinirea planurilor lui Dumnezeu, care aduce poporul la pocăință, după ce mult timp i-a abandonat pentru ca să aibă parte de roadele propriilor lor căi, pentru ca să-i facă să se bucure de efectul planurilor Sale.

Aceasta este ultima lucrare pe care o prezintă profetul în capitolul 14: Israel întorcându-se la Yahve, recunoscându-și nelegiuirea și făcând apel la harul Dumnezeului său, pentru că numai așa îi putea aduce o închinare plăcută. Inima lui, învățată și curățită, refuză ajutorul din Asiria, pe care-l căutase când era în necredință și nu voia ca Dumnezeul lui să-i cerceteze căile. El nu se mai sprijină pe brațul de carne, nici pe puterea cărnii și îi respinge pe dumnezeii falși, înaintea cărora își plecase genunchii. El va apela la Cel care are compasiune față de orfani. Dumnezeu așteaptă doar întoarcerea din inimă a poporului, întoarcere pe care El o produce prin harul Lui, atunci când pedeapsa cerută de gloria Lui morală a luat sfârșit. Dumnezeu însuși - după cum ne arată profetul - va vindeca faptul că ei L-au părăsit și îi va iubi. Mânia Lui se va întoarce de la popor și el îi va adăpa cu binecuvântări și har. Frumusețea și rodnicia divină vor reapărea în Israel, poporul Lui.

Versetul 8 l-aș citi în felul următor: "Efraim va zice: «Ce mai am eu a face cu idolii?» Yahve spune: «Eu îi voi răspunde și voi privi spre el» Apoi Efraim: «Eu sunt ca un chiparos verde»". Yahve ia cunoștință de pocăința lor, iar conștiința lor se bucură de o stare binecuvântată, pe care Dumnezeu îi face să o simtă, care vine numai din El, care devine sigură și crește sub mîna Lui. Ultimul verset ne face să înțelegem ceea ce am încercat să facem să fie remarcat, și anume că această istorie face cunoscute căile lui Dumnezeu pentru cel înțelept, adică pentru acela care a primit în inima lui învățătura divină, ca să înțeleagă bine, deoarece "căile lui Yahve sunt drepte", că oricât de mare ar fi îndurarea Lui, Yahve lucrează pe căi drepte. Cel drept, susținut și ajutat de puterea lui Dumnezeu, poate umbla pe acele căi, dar cel nelegiuit va fi doborât de acea putere care este la lucru.

Nu mai este alt profet care să redea ansamblul căilor lui Dumnezeu așa cum o face Osea.

clickbible.org